

PROCEDURA EMITERII ORDONANȚEI DE PLATĂ

Robert-Adrian DELIU

Grefier, Secția Civilă, Judecătoria Pitești

Abstract

By creating payment procedure Government Ordinance, Romanian legislature aimed at creating a mechanism made by the credit to obtain a short-term recovery of debts, liquid and payable and also harmonize national legislation with the European one.

The new Civil Procedure Code, has the merit of unifying the two procedures, namely the payment order and the order of payment, subject to its predecessor, the Civil Procedure Act of 1865 and other special laws.

Issuing payment order procedure is characterized by flexibility, speed and obtaining an enforcement able to be put into enforcement without delay.

Thus, art. NCPC in 1013, establishes a simplified and accelerated procedure for the recovery of which certain, liquid and payable to the documents, the only evidence that is given in this procedure, the order of payment.

Unlike the case of the application of low value it is also a special procedure and accelerated obviously different from the order of the payment, by the fact that, first, only apply to specific applications and is limited to an amount of application to 10,000 lei solutionandu the request, usually in closed session. According to art .. 1029 par. (2) The court may order the appearance of the parties, if it considers this to be necessary.

Keywords: *Procedure, orderly, debt, enforcement, certainly, liquid, payable, the application for annulment.*

Sediul materiei

Domeniu de aplicare Art. 1.013. – (1) Prevederile prezentului titlu se aplică creanțelor certe, lichide și exigibile constând în obligații de plată a unor sume de bani care rezultă dintr-un contract civil, inclusiv din cele încheiate între un profesionist și o autoritate contractantă, constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege.

(2) Nu sunt incluse în sfera de aplicare a prezentului titlu creanțele înscrise la masa credală în cadrul unei proceduri de insolvență.

(3) Prin autoritate contractantă, în sensul alin. (1), se înțelege:

a) orice autoritate publică a statului român sau a unui stat membru al Uniunii Europene, care acționează la nivel central, regional sau local;

b) orice organism de drept public, altul decât cele prevăzute la lit. a), cu personalitate juridică, care a fost înființat pentru a satisface nevoi de interes general, fără scop lucrativ, și care se afla în cel puțin una dintre următoarele situații:

(i) este finanțat, în majoritate, de către o autoritate contractantă, astfel cum este definită la lit. a);

(ii) se află în subordinea sau este supus controlului unei autorități contractante, astfel cum este definită la lit. a);

(iii) în componența consiliului de administrație ori, după caz, a consiliului de supraveghere și directoratului, mai mult de jumătate din numărul membrilor sunt numiți de către o autoritate contractantă, astfel cum este definită la lit. a);

c) orice asocierie formată de una sau mai multe autorități contractante dintre cele prevăzute la lit. a) sau b).

Comunicarea somației Art. 1.014. – (1) Creditorul îi va comunica debitorului, prin intermediul executorului judecătoresc sau prin scrisoare recomandată, cu conținut declarat și confirmare de primire, o somație, prin care îi va pune în vedere să plătească suma datorată în termen de 15 zile de la primirea acesteia.

(2) Această somație întrerupe prescripția extinctivă potrivit dispozițiilor art. 2.540 din Codul civil, care se aplică în mod corespunzător.

Instanța competentă Art. 1.015. – Dacă debitorul nu plătește în termenul prevăzut la art. 1.014 alin. (1), creditorul poate introduce cererea privind ordonanța de plată la instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.

Cuprinsul cererii Art. 1.016. – (1) Cererea privind ordonanța de plată va cuprinde: a) numele și prenumele, precum și domiciliul sau, după caz, denumirea și sediul creditorului; b) numele și prenumele, codul numeric personal, dacă este cunoscut, și domiciliul debitorului persoană fizică, iar în cazul debitorului persoană juridică, denumirea și sediul, precum și, după caz, dacă sunt cunoscute, codul unic de înregistrare sau codul de identificare fiscală, numărul de înmatriculare în registrul comerțului ori de înscriere în registrul persoanelor juridice și contul bancar; c) suma ce reprezintă obiectul creanței, temeiul de fapt și de drept al obligației de plată, perioada la care se referă acestea, termenul la care trebuia făcută plată și orice element necesar pentru determinarea datoriei; d) suma ce reprezintă dobânzile aferente sau alte despăgubiri ce se cuvin creditorului, potrivit legii; e) semnatura creditorului.

(2) La cerere se anexează înscrisurile ce atestă cuantumul sumei datorate și orice alte înscrisuri doveditoare ale acesteia. Dovada comunicării somației prevăzute la art. 1.014 alin. (1) se va atașa cererii sub sancțiunea respingerii acesteia ca inadmisibilă.

(3) Cererea și actele anexate la aceasta se depun în copie în atâtea exemplare câte părți sunt, plus unul pentru instanță.

Determinarea dobânzii Art. 1.017. – (1) Dacă părțile nu au stabilit nivelul dobânzii pentru plata cu întârziere, se va aplica rata dobânzii de referință stabilită de Banca Națională a României. Rata de referință în vigoare în prima zi calendaristică a semestrului se aplica pe întregul semestru.

(2) Creanța produce dobânzi după cum urmează:

1. în cazul contractelor încheiate între profesioniști, de la data la care obligația a devenit exigibilă;

2. în cazul contractelor încheiate între profesioniști și o autoritate contractantă, fără a fi necesară punerea în întârziere a debitorului:

a) dacă în contract a fost fixat un termen de plată, din ziua următoare acestui termen;

b) dacă termenul de plată nu este fixat în contract:

(i) după 30 de zile de la data primirii de către debitor a facturii sau a oricărei alte asemenea solicitări de plată;

(ii) dacă data primirii facturii sau a unei solicitări echivalente de plată este incertă, după 30 de zile de la recepția mărfurilor sau prestarea serviciilor;

(iii) dacă solicitarea de plată a fost comunicată înainte de a primi mărfurile sau serviciile, la expirarea unui termen de 30 de zile de la primirea mărfurilor sau prestarea serviciilor;

(iv) dacă legea sau contractul stabilește o procedură de acceptare ori de verificare, permițând certificarea conformității mărfurilor sau serviciilor, iar debitorul a primit factura ori solicitarea de plată la data verificării sau anterior acestei date, la expirarea unui termen de 30 de zile de la aceasta dată;

3. în celelalte cazuri, de la data la care debitorul a fost pus sau este de drept în întârziere, potrivit legii.

(3) Creditorul poate să pretindă daune-interese suplimentare pentru toate cheltuielile făcute pentru recuperarea sumelor ca urmare a neexecutării la timp a obligațiilor de către debitor.

(4) Este lovită de nulitate absolută convenția sau clauza prin care se fixează o obligație de punere în întârziere pentru a opera curgerea dobânzilor în cazurile prevăzute la alin. (2) pct. 1 și 2 sau un termen de la care creanța produce dobânzi, mai mare decât cel prevăzut la alin. (2).

Citarea părților. Întampinarea Art. 1018. – (1) Pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor referitoare la pricinile

urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruii în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru a se ajunge la o înțelegere a părților asupra modalităților de plată. Citația va fi înmănată părții cu 10 zile înaintea termenului de judecată.

(2) La citația pentru debitor se vor anexa, în copie, cererea creditorului și actele depuse de acesta în dovedirea pretențiilor.

(3) În citație se va preciza că debitorul este obligat să depună întampinare cu cel puțin 3 zile înaintea termenului de judecată, făcându-se mențiune că, în cazul nedepunerii întampinării, instanța, față de împrejurările cauzei, poate considera aceasta ca o recunoaștere a pretențiilor creditorului.

(4) Întampinarea nu se comunică reclamantului, care va lua cunostință de cuprinsul acesteia de la dosarul cauzei.

Declarațiile părților. Stingerea litigiului Art. 1019. – (1) În cazul în care creditorul declară ca a primit plată sumei datorate, instanța ia act de această împrejurare printr-o încheiere definitivă, prin care se dispune închiderea dosarului.

(2) Când creditorul și debitorul ajung la o înțelegere asupra plății, instanța ia act de aceasta, pronunțând o hotărâre de expedient, potrivit art. 438.

(3) Hotărârea de expedient este definitivă și constituie titlu executoriu.

Contestarea creanței Art. 1020. – (1) Dacă debitorul contestă creanța, instanța verifică dacă contestația este întemeiată, în baza înscrisurilor aflate la dosar și a explicațiilor și lămuririlor părților. În cazul în care apărarea debitorului este întemeiată, instanța va respinge cererea creditorului prin încheiere.

(2) Dacă apărățile de fond formulate de debitor presupun administrarea altor probe decât cele prevăzute la alin. (1), iar acestea ar fi admisibile, potrivit legii, în procedură de drept comun, instanța va respinge cererea creditorului privind ordonanța de plată prin încheiere.

(3) În cazurile prevăzute la alin. (1) și (2), creditorul poate introduce cerere de chemare în judecată potrivit dreptului comun.

Emiterea ordonanței Art. 1021. – (1) În cazul în care instanța, ca urmare a verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, precum și a declarațiilor părților, constată că pretențiile creditorului sunt întemeiate, va emite o ordonanța de plată, în care se precizează suma și termenul de plată.

(2) Dacă instanța, examinând probele cauzei, constată că numai o parte dintre pretențiile creditorului sunt întemeiate, va emite ordonanța de plată numai pentru aceasta parte, stabilind și termenul de plată. În acest caz, creditorul poate formula cerere de chemare în judecată potrivit dreptului comun pentru a obține obligarea debitorului la plată restului datoriei.

(3) Termenul de plată prevăzut la alin. (1) și (2) nu va fi mai mic de 10 zile și nici nu va depăși 30 de zile de la data comunicării ordonanței. Judecătorul nu va putea stabili alt termen de plată, decât dacă părțile se înțeleg în acest sens.

(4) În cazul creanțelor reprezentând obligații de plată a cotelor din cheltuielile comune față de asociațiile de proprietari, precum și a cheltuielilor de întreținere ce revin persoanelor fizice corespunzător suprafețelor locative pe care le folosesc ca locuințe, instanța, la cererea debitorului, va putea, prin excepție de la dispozițiile alin. (3), să dispună stabilirea unui termen de plată mai mare ori eşalonarea plății, ținând seama de motivele temeinice invocate de debitor în ceea ce privește posibilitățile efective de plată.

(5) Ordonanța se va înmâna părții prezente sau se va comunica fiecărei părți de îndată, potrivit legii.

Emiterea ordonanței Art. 1021. - (1) În cazul în care instanța, ca urmare a verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, precum și a declarațiilor părților, constată că pretențiile creditorului sunt întemeiate, va emite o ordonanța de plată, în care se precizează suma și termenul de plată.

(2) Dacă instanța, examinând probele cauzei, constată că numai o parte dintre pretențiile creditorului sunt întemeiate, va emite ordonanța de plată numai pentru aceasta parte, stabilind și termenul de plată. În acest caz, creditorul poate formula cerere de chemare în judecată potrivit dreptului comun pentru a obține obligarea debitorului la plata restului datoriei.

(3) Termenul de plată prevăzut la alin. (1) și (2) nu va fi mai mic de 10 zile și nici nu va depăși 30 de zile de la data comunicării ordonanței. Judecătorul nu va putea stabili alt termen de plată, decât dacă părțile se înțeleg în acest sens.

(4) În cazul creanțelor reprezentând obligații de plată a cotelor din cheltuielile comune față de asociațiile de proprietari, precum și a cheltuielilor de întreținere ce revin persoanelor fizice corespunzător suprafețelor locative pe care le folosesc ca locuințe, instanța, la cererea debitorului, va putea, prin excepție de la dispozițiile alin. (3), să dispună stabilirea unui termen de plată mai mare ori eşalonarea plății, ținând seama de motivele temeinice invocate de debitor în ceea ce privește posibilitățile efective de plată.

(5) Ordonanța se va înmâna părții prezente sau se va comunica fiecărei părți de îndată, potrivit legii.

Cererea în anulare Art. 1023. - (1) Împotriva ordonanței de plată prevăzute la art. 1.021 alin. (1) și (2) debitorul poate formula cerere în anulare în termen de 10 zile de la data înmânării sau comunicării acesteia.

(2) Cererea în anulare poate fi introdusă de creditor împotriva încheierilor prevăzute la art. 1.020 alin. (1) și (2), precum și împotriva ordonanței de plată prevăzute la art. 1.021 alin. (2), în termenul prevăzut la alin. (1).

(3) Prin cererea în anulare se poate invoca numai nerespectarea cerințelor prevăzute de prezentul titlu pentru emiterea ordonanței de plată, precum și, dacă este cazul, cauze de stingere a obligației ulterioare emiterii ordonanței de plată. Dispozițiile art. 1.020 se aplică în mod corespunzător.

(4) Cererea în anulare se soluționează de către instanța care a pronunțat ordonanța de plată, în complet format din 2 judecători.

(5) Cererea în anulare nu suspendă executarea. Suspendarea va putea fi însă încuviințată, la cererea debitorului, numai cu dare de cauțiune, al cărei cuantum va fi fixat de instanță.

(6) Dacă instanța investită admite, în tot sau în parte, cererea în anulare, aceasta va anula ordonanța, în tot sau, după caz, în parte, pronunțând o hotărâre definitivă. Prevederile art. 1.020 alin. (3) și ale art. 1.021 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

(7) În cazurile prevăzute la alin. (2), dacă instanța investită admite cererea în anulare, va pronunța o hotărâre definitivă prin care va emite ordonanța de plată, dispozițiile art. 1.021 aplicându-se în mod corespunzător.

(8) Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este definitivă.

Titlul executoriu Art. 1024. - (1) Ordonanța de plată este executorie, chiar dacă este atacată cu cerere în anulare și are autoritate de lucru judecat provizorie până la soluționarea cererii în anulare. Ordonanța de plată devine definitivă ca urmare a neintroducerii sau respingerii cererii în anulare. Dispozițiile art. 637 rămân aplicabile.

(2) Împotriva executării silite a ordonanței de plată partea interesată poate face contestație la executare, potrivit dreptului comun. În cadrul contestației nu se pot invoca decât neregularități privind procedură de executare, precum și cauze de stingere a obligației ivite ulterior rămânerii definitive a ordonanței de plată.

Prezentare generală. Vechiul Cod de procedură civilă și noul Cod de procedură civilă

Prin intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă la 15 februarie 2013 legiuitorul român a reușit să creeze o procedură suplă, rapidă, prin intermediul căreia creditorul care deține o creanță certă lichidă și exigibilă obține un titlul executoriu împotriva debitorului și satisfacerea cu celeritate a acestei creanțe prin intermediul executării silite directe sau indirecte.

Până la intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă sediul materiei în ceea ce privește procedură ordonanței de plată era reglementată de două acte normative, respectiv O.G. nr. 5/2001 privind procedură somației de plată și O.U.G. nr. 119/2007 care a vizat numai obligațiile de plată rezultate din contracte încheiate între profesioniști.

Analizând texte legale mai sus invocate, putem observa că cele două proceduri se „suprapuneau” în cazul creanțelor certe, lichide și exigibile, izvorul juridic în raporturi dintre comercianți, respectiv profesioniști, aspect care a fost înlăturat de noul Cod de procedură civilă.¹

În ceea ce privește caracterul contencios sau necontencios al procedurii noul Cod de procedură civilă a tranșat problema, în sensul stabilirii unei proceduri contencioase.

Acest aspect decurge din modul de redactare al codului de procedură civilă în sensul că dispoziția art. 1014 NCPC, se referă la comunicarea somației către debitor, procedură prealabilă introducerii cererii de ordonanță de plată la instanța de judecată.

De asemenea, prevederile art. 1016 detaliază cuprinsul cererii privind ordonanța de plată care, în mare măsură, sunt identice cu cele prevăzute de dispozițiile art. 194 din Codul de procedură civilă care se referă la cererea de chemare în judecată de drept comun.

Tot astfel, dispozițiile art. 1.018 obligă instanța la citarea părților potrivit dispozițiilor referitoare la pricinile urgente. În acest sens, citației emise pentru debitor i se vor anexa în copie cererea creditorului și acte depuse de acesta în vederea dovedirii pretențiilor. Cu atât mai mult, vin în sprijinul calificării procedurii ordonanței de plată ca fiind o procedură contencioasă dispozițiile alin. (3) al art. 1018, astfel că în citația emisă de debitorului se va insera și mențiunea că acesta este obligat să depună întâmpinare cu cel puțin trei zile înaintea termenului de judecată, făcându-se mențiune că, în cazul nedepunerii întâmpinării, instanța, față de împrejurările cauzei, poate considera aceasta ca o recunoaștere a pretențiilor creditorului.

Prin urmare, în reglementarea noului Cod de procedură civilă regulile de judecată în materia procedurii speciale a ordonanței de plată au fost adaptate specificului acesteia în sensul asigurării celerității, simplificării procedurii judiciare, cu respectarea tuturor principiilor și drepturilor procesuale în vederea obținerii unui titlu executoriu de către creditor.

Analiza asupra procedurii de emiterie a ordonanței de plată

În ceea ce privește domeniul de aplicare, noul Cod de procedură civilă face referire la creanțe certe, lichide și exigibile, constând în obligații de plată a unor sume de bani care rezultă dintr-un contract civil inclusiv din cele încheiate între un profesionist și o autoritate contractantă, constatată printr-un în scris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau alt înscris însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege.

¹ C. C. Dinu, *Procedura emiterii ordonanței de plată*, Ed. Universului Juridic, București, 2013. p. 8.

Din economia textului, înțelegem că sunt avute în vedere două ipoteze ce cuprind noțiunea de contract civil, respectiv contractul civil, astfel cum este el definit de legislația civilă substanțială, respectiv dispoziția art. 1166 din noul Cod Civil care prevede că, prin contract trebuie înțeles „*acordul de voințe dintre două sau mai multe persoane cu intenția de a constitui, modifica sau stinge un raport juridic*”, iar pe de altă parte noțiunea de contract civil încheiat între un profesionist și o autoritate contractantă.

Așadar, elementul hotărâtor este acordul de voințe date între două sau mai multe părți pentru a se naște, a se modifica sau se stinge drepturi și obligații.²

Codul de procedură civilă nu distinge nici dacă contractele ce pot fi supuse procedurii ordonanței de plată au caracter sinalagmatic ori unilateral, însă nu trebuie uitat faptul că aceste contracte trebuie să genereze o creanță certă, lichidă și exigibilă care să conștie într-o sumă de bani.

Noul cod nu face distincție nici cu privire la caracterul acestora, în sensul că ele pot fi consensuale, solemne sau reale și trimitte numai la necesitatea voinței de a contracta.

De asemenea, în ceea ce privește forma scrisă de care face vorbire art. 1013 alin. (1), acesta trebuie raportat la dispozițiile art. 1178 din Codul Civil care dictează în sensul, „*contractul se încheie prin simplul acord de voință al părților dacă legea nu impune o anumită formalitate pentru încheierea sa valabilă*”.

Este de netăgăduit faptul că, forma scrisă a contractului cerută de norma Codului de procedură civilă în materia ordonanței de plată este una *ad probationem*.

Această procedură specială nu este incidentă în cazul creanțelor înscrise în masa credală în cadrul unei proceduri de insolvență și, de asemenea, nici în cazul creanțelor care își au izvorul în contracte încheiate între întreprinzători și consumatori.³

Pentru a putea supune un contract procedurii emiterii ordonanței de plată, am constatat că acesta trebuie să îndeplinească condiția *sine qua non* de a conține o creanță constând într-o sumă de bani având caracterul cert, lichid și exigibil.

În definirea acestor noțiuni, facem trimitere la dispozițiile art. 662 din noul Cod de procedură civilă în materia executării silite astfel, prin creanță certă se înțelege existența sa neîndoielnică rezultată din însuși titlu. Prin creanță lichidă înțelegem că obiectul este determinat sau când titlul (...) conține elemente care permit stabilirea lui. Creanța este exigibilă dacă obligația debitorului este ajunsă la scadență sau acesta este decăzut din beneficiul termenului de plată.

În ceea ce privește calitatea de autoritate contractantă a uneia dintre părțile contractului civil, dispoziția alin. (3) a art. 1013 o definește în mod sistematic, aspect față de care, nu vom trece la analizarea acesteia având în vedere normarea limpede dată de legiuitor.

² C. C. Dinu, *Procedura emiterii ordonanței de plată*, Ed. Universului Juridic, București, 2013. p. 32.

³ *Ibidem*, p. 37.

Noul Cod de procedură civilă a creat prin dispoziția alineatului 1 a art. 1014 o procedură prealabilă obligatorie și extrajudiciară pe care creditorul este obligat să o parcurgă înainte de promovarea cererii care are ca obiect emiterea ordonanței de plată. Astfel, creditorul va comunica debitorului, fie prin intermediul executorului judecătoresc, fie prin scrisoare recomandată cu conținut declarat și confirmare de primire, somația prin care îi pune în vedere să plătească suma datorată în termen de 15 zile de la primirea acesteia. Astfel, în măsurura în care debitorul nu se conformează și nu achită creanța față de creditor în termenul de 15 zile de la primirea somației, creditorul este îndreptățit să se adreseze instanței de judecată cu cererea de emiteră a ordonanței de plată.

Emiterea somației către debitor are ca efect întreruperea prescripției extinctive potrivit dreptului comun, respectiv dispozițiile art. 2.540 din Codul Civil.

Or, din modul de redactare și caracterul imperativ al normei arătate mai sus, înțelegem că procedura comunicării somației este *prealabilă și obligatorie* pentru creditor, în vederea declanșării procedurii judiciare de învestire a instanței cu cererea de emiteră a ordonanței de plată.

Fiind o procedură prealabilă, excepția privind lipsa acestei proceduri va urma regimul impus de art. 193 alin. (1) și (2) din noul Cod de procedură civilă, iar neparcurgerea acesteia va determina respingerea acțiunii ca inadmisibilă.

Noul Cod de procedură civilă nu face referire la adresa – sediul sau domiciliul – la care creditorul îi va comunica somația debitorului, astfel că aceasta va fi trimisă la adresa cunoscută de către creditor, pe care legiuitorul noului Cod de procedură civilă îl prezumă de bună-credință. Am făcut această precizare, având în vedere că se poate naște situația în care, creditorul, cu rea-credință, va comunica somația debitorului la o adresă la care acesta din urmă nu mai are „afaceri”, astfel că nu va fi în măsură să ia cunoștința de cuprinsul somației și, pe cale de consecință, nu își va putea plăti creanța față de creditor.

Astfel că a o eventuală comunicare cu rea credință de către creditor a somației la o altă adresă a debitorului, va fi sancționată cu respingerea cererii. Rezultă astfel importanța procedurii prealabile a comunicării somației și din dispozițiile art. 1016 alin. (4) teza a doua, în sensul că dovada comunicării somației prevăzute la art. 1014 alin. (1) se va atașa cererii, sub sancțiunea respingerii acesteia ca inadmisibilă.

Relativ la cuprinsul cererii de emiteră a ordonanței de plată dispozițiile art. 1016 din Noul cod de procedură civilă, are un cuprins asemănător cu cel al dispoziției cuprinse în art. 194 care dictează cuprinsul cererii de chemare în judecată de drept comun. În acest sens, se vor indica toate elementele de identificare ale ambelor părți, suma ce reprezintă obiectul creanței, temeiul de fapt și de drept al obligației de plată, perioada la care se referă aceasta, termenul la care trebuia făcută plată, precum și orice element necesar pentru determinarea datoriei, suma ce reprezintă dobânzile aferente sau alte despăgubiri ce se cuvin creditorului,

având în vedere că instanța la momentul emiterii ordonanței de plată în afară de obligarea debitorului la plata creanței și dobânzilor pentru plata cu întârziere, semnătura creditorului și dovada parcurgerii procedurii prealabile de comunicare a somației.

Având în vedere faptul că cererea creditorului de emiterie a ordonanței de plată se completează cu dispozițiile din dreptul comun referitoare la cererea de chemare în judecată, opinăm în sensul că și această cerere este supusă verificărilor prevăzute de art. 200 din Noul cod de procedură civilă, astfel că judecătorul investit cu soluționarea acesteia va trebui să facă atât aplicarea dispozițiilor art. 200 în ceea ce privește verificările cu privire la art. 194 cât și de cele speciale prevăzute de Art. 1016 din Noul Cod de procedură civilă.

În ceea ce privește instanța competentă să soluționeze cererea de emiterie a ordonanței de plată formulată de către creditor în măsura în care debitorul nu își plătește datoria în termenul prevăzut de dispozițiile lui art. 1014 alin. (1), creditorul este îndreptățit să formuleze cererea la instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță, în acest sens Codul de procedură civilă face trimitere la dispozițiile dreptului comun relativ la competență materială, cererea de emiterie a ordonanței de plată, va urmări criteriul valoric, respectiv pragul de 200.000 RON urmând a fi competentă judecătoria prin raportare la art. 94 pct. 1 lit. l) din Noul cod de procedură civilă, respectiv tribunalul în temeiul art. 95 alin. (1). Cât privește competența teritorială, sunt aplicabile dispozițiile art. 107 și următoarele inclusiv cele referitoare la competență teritorială alternativă reglementată de art. 113, relativ la instanța locului prevăzut în contract pentru executarea obligației.

Având în vedere că prin cererea de emiterie a ordonanței de plată creditorul are posibilitatea de a insera și un capăt de cerere accesoriu referitor la plată dobânzilor aferente plății cu întârziere efectuate de către debitor, legiuitorul noului Cod de procedură civilă a înțeles să reglementeze această situație în măsura în care părțile nu au stabilit nivelul dobânzii pentru plata cu întârziere, astfel că modalitatea calculării acesteia se va face relativ la valoarea ratei dobânzii de referință stabilită de Banca Națională a României în vigoare, în prima zi calendaristică a semestrului care se va aplica pe întreg semestrul.

Momentul de la care curg aceste dobânzi legale sau convenționale reprezintă data la care debitorul a fost sau este de drept în întârziere. Acestor dobânzi și debitul principal creditorul poate solicita instanței să îl oblige pe debitor și la plata unor daune interese suplimentare, pentru toate cheltuielile făcute în vederea recuperării sumelor ce reprezintă debitul neachitat benevol de către debitor, bunăoară taxa judiciară de timbru, onorariu de avocat, cheltuielile făcute cu comunicarea somației de plată prin executor judecătoresc etc.

În ceea ce privește citarea și comunicarea în materia ordonanței de plată, așa cum am arătat mai sus, aceasta este o procedură întru-câtva diferită de cea a drep-

tului comun, cât și contencioasă, dat fiind faptul că noul cod obligă judecătorul la citarea părților potrivit dispozițiilor referitoare la pricinile urgente, pentru a da explicații și lămuriri și pentru a stăruii în efectuarea unei plăți benevole de către debitor, ori pentru a se ajunge la o înțelegere asupra modalităților de plată. Spre deosebire de dreptul comun în materie de citate și comunicare a actelor de procedură civilă, citațiile emise în procedura ordonanței de plată se vor înmâna cu 10 zile înaintea termenului de judecată. Astfel, chiar dacă procedura ordonanței de plată este una caracterizată de celeritate, se observă că dispozițiile art. 1018 acordă un termen mai îndelungat la predarea citației către părți.

Citației emise debitorului i se vor anexa în copie, cererea creditorului și actele depuse de acesta în dovedirea pretențiilor conform dispozițiilor dreptului comun.

Cu titlul de excepție, și în mod obligatoriu, în citația emisă de debitorului se va specifica că acesta este obligat la depunerea întâmpinării cu cel puțin trei zile înaintea termenului de judecată, făcându-se mențiune că, în cazul nedepunerii întâmpinării, instanța, față de împrejurările cauzei, poate considera aceasta ca o recunoaștere a pretențiilor creditorului. Spre deosebire de dreptul comun, întâmpinarea nu se comunică reclamantului-creditor acesta va lua cunoștință de cuprinsul ei de la dosarul cauzei.

Trebuie observat faptul că în această materie nu operează dispozițiile 201 din noul Cod de procedură civilă referitoare la fixarea primului termen de judecată, având în vedere ca această procedură specială este caracterizată de celeritate, în acest caz instanța încă din procedură regularizării va fixa primul termen de judecată pentru aceste tipuri de cereri.

Se desprinde din alineatul 1 a articolului 1018 NCPC și obligația judecătorului de a stăruii în soluționarea litigiului pe cale amiabilă prin efectuarea plății de către debitor a sumei datorate către creditor în mod benevol ori pentru a se ajunge la o înțelegere asupra modalității de plată.

Relativ la stingerea litigiului, dispozițiile art. 1019 au în vedere două ipoteze, respectiv cea în care creditorul declară că a primit plată sumei datorate, situație în care instanța ia de această împrejurare printr-o încheiere definitivă, cu consecința dezinvestirii de dosar, fie situația în care creditorul și debitorul ajung la o înțelegere asupra plății, caz în care, instanța ia act de aceasta și pronunță o hotărâre de expedient potrivit cu dispozițiile articolului 438 din Codul de procedură civilă. În acest caz, hotărârea de expedient este definitivă și constituie titlu executoriu, aptă de a fi pusă în executare în condițiile art. 632 NCPC.

O eventuală cerere reconvențională va putea fi soluționată cadrul procedurii ordonanței de plată, dacă această cerere, la rândul ei, va îndeplini toate de condițiile de admisibilitate impuse de prezenta reglementare.⁴

Or, în măsura în care, debitorul contestă creanța, instanța procedează la verificarea contestației cu privire la temeinicia ei în baza înscrisurilor aflate la

⁴ C. C. Dinu, *op. cit.* pp. 60, 61.

dosar, a expunerii și lămuririlor date de părți. Drept care, în cazul în care apărările debitorului sunt întemeiate, instanța va proceda la respingerea cererii creditorului printr-o încheiere. Dacă însă apărările de fond formulate de debitor ar provoca necesitatea administrării altor probe decât înscrisurile aflate la dosarul cauzei și expunerile orale făcute de părți, iar acestea apar ca fiind admisibile potrivit legii în procedura dreptului comun, instanța respinge cererea creditorului privind emiterea ordonanței de plată prin încheiere, acesta din urmă având posibilitatea formulării cererii potrivit dreptului comun.

Se desprinde așadar din interpretarea textului, că instanța are posibilitatea de a respinge cererea creditorului în două situații, respectiv aceea când debitorul contestă creanța iar instanța constată că această contestație formulată de către debitor este întemeiată numai în baza înscrisurilor aflate la dosar și a susținerilor părților, iar în a doua ipoteză atunci când apărările de fond ale debitorului, exced probatoriului admisibil în procedura specială a ordonanței de plată.

Instanța va dispune emiterea ordonanței de plată în cazul în care, în urma verificărilor cererii creditorului în baza înscrisurilor de la dosar, precum și a declarațiilor orale făcute de părți se constată că pretențiile creditorului sunt întemeiate, astfel că va emite ordonanța de plată, în care se precizează suma și termenul în care debitorul este obligat la plată.

În măsura în care instanța, examinând probele cauzei, constată că numai o parte dintre pretențiile creditorului sunt întemeiate, va emite ordonanța de plată însă numai pentru această parte stabilind și termenul de plată.

Pentru partea din pretențiile asupra cărora instanța nu a încuviințat emiterea ordonanței, creditorul are posibilitatea de a formula o cerere potrivit dreptului comun, în sensul de a obține obligarea debitorului și la plata restului datoriei. Soluția este grefată pe faptul că, pentru partea de datorie cu privire la care instanța nu se pronunțat în sensul admiterii acesteia, este necesară administrarea altor probe incompatibile cu procedura specială simplificată a procedurii emiterii ordonanței de plată.

Prin aceeași hotărâre instanța va stabili și termenul de plată în care debitorul este obligat să execute plata creanței, termen care nu poate fi mai mic de 10 zile, însă nici mai mare de 30 de zile de la data comunicării ordonanței. Dacă însă există înțelegerea părților cu privire la un anumit termen de plată, judecătorul va putea stabili conform înțelegerii părților, un alt termen de plată decât cel ordonat de cod.

În ceea ce privește creanțele reprezentând obligații de plată cu privire la cotele din cheltuielile comune față de asociațiile de proprietari, precum și a cheltuielilor de întreținere ce revin persoanelor fizice corespunzător suprafețelor locative pe care le folosesc ca locuințe, instanța la cererea debitorului va putea, prin excepție, de la dispozițiile alin. (3) să dispună fie stabilirea unui termen de plată mai mare de maximum de 30 de zile fie eșalonarea plății ținându-se seama de motivele temeinice invocate de debitor, cu privire la posibilitățile efective ale acestuia de plată.

Comunicarea ordonanței se va face fie părții personal prezente la pronunțare (situație puțin probabilă în practică), fie se va comunica acestora de îndată.

Referitor la durata procedurii de soluționare a ordonanței de plată Codul de procedură civilă a prevăzut ca aceasta se soluționează cu celeritate stabilind un termen de cel mult 45 de zile de la introducerea cererii pentru emiterea ordonanței de plată în cazul în care debitorul nu contestă creanța prin întâmpinare.

Nu intră în calculul termenului de 45 de zile perioada necesară pentru comunicarea actelor de procedură și nici întârzierile cauzate în procedură prealabilă de către creditor inclusiv ca urmare a modificării sau completării cererii.

Împotriva ordonanței de plată prin care instanța a constatat că pretențiile creditorului sunt întemeiate fie în totalitate, fie numai în parte a acestora și stabilirea termenului de plată pus la dispoziție debitorului, acesta din urmă are posibilitatea de a formula cerere în anulare în termen de 10 zile de la data înmânării sau comunicării ordonanței de plată.

Titular al cererii în anulare poate fi și creditorul care exercită această cale de atac specifică împotriva încheierilor prin care instanța a respins cererea acestuia ca urmare a contestării creanței de către debitor, fie ca urmare a situației în care apărările de fond ale debitorului au necesitat administrarea altor probe incompatibile cu procedura ordonanței de plată.

De asemenea, creditorul poate formula cerere în anulare și împotriva ordonanței de plată prin care instanța s-a pronunțat numai cu privire la o parte dintre pretențiile creditorului, iar pentru cealaltă parte, apreciind că acestea sunt neîntemeiate.

Cererea în anulare poate fi formulată numai în situația în care părțile invocă nerespectarea cerințelor prevăzute de procedura specială pentru emiterea ordonanței de plată și, dacă este cazul, relativ la cauzele de stingere a obligațiilor ulterioare emiterii ordonanței de plată.

Cererea în anulare se soluționează în complet format din doi judecători.

Cererea în anulare nu este suspensivă de executare, însă debitorul poate cere instanței suspendarea acesteia, numai cu darea cauțiunii al cărei quantum va fi stabilit de către instanță.

În ceea ce privește soluțiile pe care instanța le poate pronunța, ne referim la admiterea cererii în anulare fie în tot, fie în parte, cu consecința anulării ordonanței de plată în tot sau, după caz, în parte pronunțând o hotărâre definitivă. În acest caz creditorul are posibilitatea de a formula cerere în temeiul dreptului comun în vederea obținerii pretențiilor față de debitorul său.

Per a contrario, instanța dacă admite cererea în anulare, va pronunța o hotărâre definitivă prin care va emite ordonanța de plată în care se va stabili suma datorată de către debitor și termenul de plată în care este obligat să facă această plată.

Dispoziția alin. (8) din art. 1023 reclamă faptul că hotărârea prin care instanța respinge cererea în anulare este definitivă.

Pentru a da eficiență proceduri speciale de emiteră a ordonanței de plată legiuitorul a conferit hotărârii prin care instanța s-a pronunțat asupra ordonanței de plată caracterul executoriu în măsura în care această hotărâre ar fi atacată cu cerere în anulare. De asemenea se bucură de aplicarea principiului autorității de lucru judecat, însă numai provizoriu, până la soluționare a cereri în anulare.

Ordonanța de plată devine definitivă și dobândește autoritate de lucru judecăt deplină fie ca urmare a neintroducerii, fie ca urmare a respingerii cererii în anulare. Împotriva executării silite a ordonanței de plată, partea interesată poate face contestație la executare, potrivit dreptului comun, însă în cadrul contestației nu se pot invoca decât neregularități privind procedura de executare, precum și cauze de stingere a obligației ivite însă, ulterior rămânerii definitive a obligației de plată.

Întrucât legea face trimitere la regulile dreptului comun, în materia contestației la executare, instanța competentă să soluționeze această contestație va fi instanța de executare, adică judecătoria sau tribunalul în raza teritorială a căreia se află sediul sau domiciliul debitorului.

Jurisprudență

1. Or, litigiile născute din contractele de achiziții publice sunt de competență exclusivă a instanțelor de contencios administrativ, după cum rezultă din prevederile înderogabile ale art. 286 ale O.U.G. nr. 34/2006. Respectiv, Curtea are în vedere că potrivit textului de lege amîntit „Procesele și cererile privind acordarea despăgubirilor pentru repararea prejudiciilor cauzate în cadrul procedurii de atribuire, precum și cele privind executarea, nulitatea, anularea, rezoluțiunea, rezilierea sau denunțarea unilaterală a contractelor de achiziție publică se soluționează în primă instanță de către secția de contencios administrativ și fiscal a tribunalului în circumscripția căruia se află sediul autorității contractante”, o clauză arbitrală contrară neputînd fi primită, după cum s-a reținut și în decizia nr. 3483/29.06.2010, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție.⁵

2. Tribunalul constată că apelanta-reclamantă nu a dovedit că deține o creanță certă, lichidă și exigibilă împotriva intimătei pârâte și că invoca dispoziții legale care nu sunt aplicabile în cauză.

Potrivit regulilor probațiunii, instituite prin art. 249 NCPC, sarcina probei incumbă celui care afirmă ceva (*probatio incumbit ei qui dicit non ei qui negat*).

Astfel, factura nr. xxxxxxxx din data de 17.07.2014 emisă de apelanta reclamantă nu este însușită de pârătă, semnătura aparținând unei alte persoane, B__ A__ care, după cum rezultă din extrasul ONRC, nu are calitatea de reprezentant legal al intimătei pârâtei, nefiind făcută nici dovada că ar avea calitatea de mandatar al acesteia pentru acceptarea facturii.

⁵ Decizia nr. 2004 a Curții De Apel București Secția a VIII-a De Contencios Administrativ Și Fiscal, <http://www.rolii.ro/hotarari/58a04a45e49009483f000bf2>

Prin urmare, chiar dacă art.155 alin. 28 din Codul fiscal prevede că semnătura și ștampila nu sunt elemente obligatorii pe care să le conțină o factură, apelanta reclamanta are obligația de a proba existența raporturilor contractuale.

Mai mult, apelanta reclamanta nu a făcut dovada ca autovehiculul cu număr de înmatriculare XXXXXXXX pentru care arată ca a efectuat servicii de reparații și întreținere aparține societății întimate.

Nici susținerea apelantei reclamante cum ca întimata parata nu a depus formularul de răspuns, deși a fost legal citată, drept pentru care, faptul ca aceasta nu a formulat apărări, duce la concluzia ca nu poate fi pus la îndoiala caracterul cert al creanței, nu poate fi primita de instanța, având în vedere ca nu exista nicio prevedere legală care să dispună în acest sens.

Referitor la susținerea apelantei reclamante privind administrarea interogatorului, tribunalul apreciază ca și în situația în care s-ar fi încuviințat interogatoriul și întimata parata nu ar fi răspuns, apelanta reclamanta avea în continuare obligația de a proba existența raporturilor contractuale.

Pentru aceste considerații, *apreciind ca sarcina probei revine reclamantei potrivit art. 249 NCPC, în temeiul art. 480 alin.1 C.proc.civ., Tribunalul va respinge apelul declarat ca nefondat.*⁶

3. Conform prevederilor art. 1014 din Codul de procedură civilă a fost comunicată somația nr. 1/3488/20.0.2017. prin notificarea nr. 102/N/2017 de către Biroul Executorilor Judecătorești S__ I__ C_. Menționează că, societății debitoare i-a fost comunicată somația la data de 01.08.2017 potrivit procesului-verbal de înmânare.

Creanța pretinsă și dedusă judecății este certă, lichidă și exigibilă în condițiile art. 1013 Cod procedură civilă, constând în obligații de plată a unor sume de bani care rezultă dintr-un contract civil însoțit de debitoare.

Având în vedere condițiile de emiteră a ordonanței de plată, creanța este certă, deoarece existența sa este neîndoielnică și rezultă din facturile anexate, este lichidă pentru că valoarea este precis determinată, calculată conform contractului și este recunoscută de debitoare prin confirmarea pe o proprie răspundere nr. 43/26.05.2017, iar exigibilitatea ei, reiese din faptul că, deși a ajuns la termenul scadent, creanța nu a fost achitată nici până în prezent, astfel sunt întrunite cele trei condiții cumulative pentru a fi emisă ordonanța la plată.

Având în vedere că până în prezent, deși debitoarea a recunoscut sumele datorate, nu a achitat debitul menționat anterior, înregistrând astfel întârzieri la plată facturilor emise de societatea creditoare, deși „E__ C__” S.A. și-a îndeplinit integral și la termen toate obligațiile contractuale ce îi reveneau, au devenit aplicabile dispozițiile contractuale privind întârzierea la plată, astfel că societatea

⁶ Decizia civilă nr. 2608 a Tribunalului București Secția a VI - a Civilă, <http://www.rolii.ro/hotarari/587ed26ce49009983d00042e>

creditoare are dreptul la penalități de întârziere de la data scadenței și până la data plății efective a tuturor debitelor datorate, la actualizarea până la data plății efective în funcție de rata inflației, precum și la daune-înterese suplimentare pentru toate cheltuielile făcute pentru recuperarea sumelor ca urmare a neexecutării la timp a obligațiilor de către debitor.

Solicită plată cheltuielilor de judecată ocazionate cu prezenta cauză, în sumă de 223,80 lei constând în taxă judiciară de timbru în cuantum de 200 lei și 23.80 lei onorariul executorului judecătoresc pentru comunicarea somației către debitoare.

Concluzionând, pentru toate motivele arătate, solicită admiterea acțiunii în ceea ce privește emiterea unei ordonanțe de plată împotriva debitoarei __ R.L. pentru suma de 365.193.60 lei la care se adaugă cheltuielile de judecată în cuantum de 223,80 lei.⁷

⁷ Sentința civilă nr. 101 a Tribunalului București Secția a VI - a Civilă, <http://www.rolii.ro/hotarari/5ab1cf9fe49009681f000185>